

Arrest

nr. 101 389 van 22 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Tadjieken, en geboren te zijn in het dorp Samandan, gelegen in het district Puli Hisar in de provincie Baghlan. U bent ongeschoold en niet gehuwd.

Na een jarenlang verblijf in Pakistan kwam op een dag Mullah Dad Khuda, een talib die reeds actief was sinds het regime van de taliban, opnieuw naar uw dorp Samandan. Hij eiste dat u en uw dorpsbewoners meehielpen het districtshuis aan te vallen en de districtchef en de politiecommandant te vermoorden. Velen onder jullie weigerden dit, onder wie de mallek van uw dorp die ook wapens uitdeelde aan de dorpsbewoners om zich tegen de bende van Mullah Dad Khuda te beschermen.

Toen Mullah Dad Khuda dit te horen kreeg, viel hij in het duister uw dorp aan. In het gevecht dat daarop ontstond, werd een talibstrijder gedood. Kort na het gevecht zag u de strijders terugkomen, waarna u vluchtte naar uw familie in Dih Salah. Omdat zij vonden dat u ook daar niet veilig was, zochten zij een smokkelaar voor u.

Naast deze problemen zouden uw neven ook een conflict hebben gehad met een andere familie. Uw neef zou daarbij zijn gedood. Twee andere neven zijn daarvoor reeds tien jaar geleden gevlucht uit Afghanistan. Zelf heeft u van dit conflict nooit problemen ondervonden.

In saur 1390 (april 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u Afghanistan. Op 20 juni 2012 vroeg u asiel aan in België. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

U legt geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de elementen die u aanbrengt en die zouden wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). Deze elementen kunnen er dus evenmin op wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Vooreerst ondermijnen tegenstrijdigheden in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Uw verklaringen op uw vragenlijst voor het CGVS op 25/06/2012 stroken namelijk helemaal niet met uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS op 28/11/2012. Zo verklaart u op uw vragenlijst dat Mullah Dad Khuda ervoor zorgde dat de scholen sloten en dat er geen autoriteiten meer waren (Vragenlijst CGVS, p. 3). Op uw gehoor verklaart u daarentegen dat er geen scholen gesloten waren tot op het moment van uw vertrek (Gehoorverslag CGVS, p. 16) en dat u van Mullah Dad Khuda zijn aanwezigheid nog niets had gemerkt vóór hij de dorpsbewoners had toegesproken (Gehoorverslag CGVS, p. 17). Vervolgens verklaart u op uw vragenlijst dat de taliban twee of drie keer bij u thuis was gekomen op zoek naar u (Vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw gehoor vertelt u echter dat u niet weet of de taliban ooit bij u thuis is langs geweest (Gehoorverslag CGVS, p. 15). Tot slot verklaart u op de vragenlijst dat u ook de familie vreest van de strijder die u doodschoot. Hij had namelijk kinderen en zijn familie wil zich wreken op u (Vragenlijst CGVS, p. 3). Geconfronteerd met deze woorden zegt u op uw gehoor dat u daar totaal niets van weet. U kent die persoon niet en nadat hij werd vermoord, heeft u daar niets meer van gehoord (CGVS, p. 18).

Naast deze tegenstrijdigheden haalt u op uw gehoor op het CGVS ook essentiële elementen aan waar u op uw vragenlijst voor het CGVS dan weer met geen woord over rept, en vice versa. Tijdens uw gehoor is de rode draad van uw asielrelaas de geplande aanval van Mullah Dad Khuda op het districtshuis en de geplande moord op de districtchef en de politiecommandant (Gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is opmerkelijk dat u deze elementen niet aanhaalde op uw vragenlijst (Vragenlijst CGVS, p. 3). Op de vragenlijst voor het CGVS haalt u dan weer aan dat de dorpsbewoners naar het districtshuis waren gegaan om klacht in te dienen tegen Mullah Dad Khuda (Vragenlijst CGVS, p. 3), iets wat u helemaal niet aanhaalt tijdens uw gehoor op het CGVS. Het gaat hier telkens niet om details, maar om essentiële elementen inzake uw asielverhaal.

Daaropvolgend legt u ook tegenstrijdige verklaringen af tijdens uw gehoor op het CGVS zelf. Zo haalt u aan dat, toen Mullah Dad Khuda zijn redevoering had gehouden voor de moskee, niemand iets kon weigeren in zijn bijzijn (CGVS, p. 11). Eerder en later in het gehoor zegt u echter dat de mallek op de nacht dat Mullah Dad Khuda aan het spreken was reeds aanhaalde dat hij niet akkoord ging, waarna u hetzelfde verklaarde (CGVS, p. 8 en p. 13). Daarop zou Mullah Dad Khuda jullie hebben bedreigd ofwel het land te verlaten, ofwel te worden vermoord (CGVS, p. 13). Daarnaast verklaart u dat er velen in dezelfde week dat ze het nieuws hadden gehoord nog verhuisden, om zo hun misnoegen kenbaar te maken (CGVS, p. 12). Deze verklaring is echter weinig coherent met uw latere verklaring dat de hele saga, tot aan uw vlucht uit uw dorp, tussen de twee en drie nachten heeft geduurd (CGVS, p. 17), alvorens u naar Dih Salah trok en het land uitvluchtte.

Naast de vele tegenstrijdigheden en omissies inzake uw persoonlijke problemen bent u ook helemaal niet consistent over de problemen die uw familieleden in Afghanistan hebben gehad. Ook al weet u over

deze problemen niet veel te vertellen omdat u er nooit persoonlijk mee te maken heeft gehad, toch mag worden verwacht dat u uniforme verklaringen aflegt telkens u wordt gehoord. Op het gehoor voor het CGVS haalt u aan dat uw neven tien jaar geleden problemen hebben gekend met hun vijanden en dat zij daarom gevlucht waren uit Afghanistan (Gehoorverslag CGVS, p. 9). Daarbij verklaart u dat uw vader nooit betrokken was bij deze vete en dat er, omwille van een conflict of vete, nooit een familielid van u is omgekomen (Gehoorverslag CGVS, p. 19). Op uw vragenlijst voor het CGVS verklaart u echter dat een van uw broers was omgekomen in deze vete en dat deze vete ontstaan is tussen jullie vaders, die van u en die van jullie vijanden dus (Vragenlijst CGVS, p. 3). Deze tegenstrijdigheden poogt u te weerleggen met een nieuwe tegenstrijdigheid door te verklaren dat niet uw broer maar uw neef werd vermoord (Gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit nadat u reeds had verkondigd dat niemand van uw familie was omgekomen in een gevecht of vete (Gehoorverslag CGVS, p. 19).

De vaststelling dat u meermaals tegenstrijdige verklaringen heeft geuit en er omissies op te merken vallen op verschillende essentiële elementen inzake uw asielmotieven, leiden ertoe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dit spiegelt zich ook af op uw algemene geloofwaardigheid, die evenzeer in vraag wordt gesteld.

Bovendien wordt uw ongeloofwaardigheid ook aangetast doordat u nooit verder komt dan oppervlakkige en vage antwoorden wanneer dieper wordt ingegaan op uw asielverhaal. Wanneer u wordt gevraagd naar de redevoering van Mullah Dad Khuda om u en de dorpsbewoners te overtuigen een aanval in te zetten op het districtshuis komt u niet verder dan de wel heel algemene bewoordingen zoals Jihad, islam, martelaren en dat iedereen tegen de buitenlanders moest vechten (CGVS, p. 10-11). Nochtans verklaart u dat Mullah Dad Khuda meer dan een half uur aan het spreken was. Er mag dan ook worden verwacht dat u iets meer in het detail kan treden over wat Mullah Dad Khuda allemaal vertelde. Bovendien lijkt het weinig plausibel dat Mullah Dad Khuda veel mensen kon overtuigen hun leven op het spel te zetten met enkel maar deze anekdotische verklaring. Zeker ook omdat u aanhaalt dat Mullah Dad Khuda niet meer uitleg verschaftte over de manier waarop hij zijn plannen wou uitvoeren (CGVS, p. 12). Het klinkt weinig plausibel dat hij ervan overtuigd was zijn doel te bereiken door alle dorpsbewoners zonder opleiding een geweer in hun handen te stoppen en al schietend het districtshuis te bestormen.

Tot slot moet worden opgemerkt dat uw gedrag, eens in België aangekomen, niet strookt met dat van iemand die zijn thuisland stante pede heeft moeten ontvluchten uit vrees te worden vermoord door de taliban. U verklaart namelijk dat u, toen u de strijders opnieuw naar uw huis zag komen, gevlucht bent naar Dih Salah (CGVS, p. 15). Toen u echter nadien voor het eerst contact had met uw moeder, heeft u nagelaten te spreken over het feit of de taliban dan daadwerkelijk zijn langs geweest (CGVS, p. 15). Ook heeft u niet gevraagd of er juist na uw vlucht nog een aanval had plaatsgevonden en heeft u geen informatie hoe het momenteel gesteld is met de mallek of met andere dorpsbewoners (CGVS, p. 18). Nochtans verklaart u sinds u in België verblijft minstens nog eenmaal per maand contact te hebben met uw moeder (CGVS, p. 4). De vaststelling dat u amper informatie kan geven over een stand van zaken in uw dorp vlak na uw vertrek brengt uw geloofwaardigheid nog maar eens in het gedrang.

Uw tegenstrijdige, incoherente en vage antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de taliban werd gevisieerd. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend worden in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet omwille van de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Puli Hisar te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in

het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat er vanaf het begin van 2011 geen melding meer werd gemaakt van enig incident in de oostelijke districten van Baghlan, met name Guzargahi Nur, Farang Wa Ghanu, Khwaja Hijran, Khost wa Firing, Dih Salah, Puli Hisar, Khinjan en Andarab. Voor deze districten werden geen aanwijzingen gevonden dat er sprake zou zijn van willekeurig of veralgemeend geweld. De veiligheidsproblemen in Baghlan blijken zich voornamelijk voor te doen in de districten Baghlan Jadid, Burka, Pul i Khomri, Nahrin, Dahane-Ghor en Tala wa Barfak, ook al is er een sprake dat de veiligheid in deze districten er sterk is op verbeterd. Voor het district Puli Hisar kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Aan de elementen die u aanbracht om een ander licht te werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Puli Hisar van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn, kan geen geloof worden gehecht.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Puli Hisar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Puli Hisar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij een aangetekend schrijven van 8 januari 2013 een fotokopie bij van een niet nader benoemd stuk, vergezeld van een vertaling en een enveloppe.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) het relaas op cruciale punten is aangetast door verschillende tegenstrijdigheden, en dit zowel tussen zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal onderling alsook tussen deze verklaringen en de verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (ii) verzoeker dat relaas niet kan kaderen met coherente achtergrondkennis doch louter met vage en oppervlakkige verklaringen en (iii) dat verzoeker schijnbaar niet geïnteresseerd is in de afwikkelingen in zijn dorp na zijn vertrek aangezien hij amper informatie kan geven over de stand van zaken na zijn vertrek uit Afghanistan niettegenstaande hij eenmaal per maand contact heeft met zijn moeder.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. De tegenstrijdigheden die zijn weergegeven in de bestreden beslissing vinden allen steun in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal en de vragenlijst die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken invulde.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren en ontkennen van slechts enkele van de vele vastgestelde tegenstrijdigheden evenals het aanreiken van ongefundeerde post-factumverklaringen daaromtrent. Verzoeker meent dat hij dat hij slechts in "algemene bewoordingen" sprak en dat de tegenstrijdigheden "pure verwarring" betreffen, zonder evenwel een poging te ondernemen om de concrete tegenstrijdigheden te ontkrachten met objectieve argumenten. Zo verklaarde verzoeker op zijn vragenlijst dat Mullah Dad Khuda ervoor zorgde dat de scholen sloten en dat er geen autoriteiten meer waren (vragenlijst, 3). Tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker daarentegen dat er geen scholen gesloten waren tot op het moment van zijn vertrek (gehoorverslag, 16). Vervolgens verklaart verzoeker op zijn vragenlijst dat de taliban twee of drie keer bij hem thuis was gekomen op zoek naar hem (vragenlijst, 3). Tijdens zijn gehoor wist verzoeker blijkbaar niet meer dat de taliban ooit bij hem thuis zijn langs geweest. Verzoekers poging om de huisbezoeken van de taliban te verklaren aan de hand van verwarring over de vraagstelling vindt geen steun in het administratief dossier en vermag op zich geen afbreuk te doen aan de verschillende andere tegenstrijdigheden waarvoor verzoeker geen enkele verklaring aanreikt.

De bestreden beslissing stelde voorts terecht vast dat de rode draad van verzoekers asielrelaas tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal de geplande aanval van Mullah Dad Khuda op het districtshuis en de geplande moord op de districtchef en de politiecommandant was terwijl verzoeker hierover met geen woord rept op zijn vragenlijst. In de vragenlijst haalt verzoeker dan weer aan dat de dorpsbewoners naar het districtshuis waren gegaan om klacht in te dienen tegen Mullah Dad Khuda terwijl verzoeker dit gegeven helemaal niet vermeldt tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Het gaat hier telkens niet om details, maar om essentiële elementen die de kern van het asielrelaas betreffen.

Verzoeker minimaliseert de tegenstrijdigheden die zijn gebaseerd op de verschillen in het relaas bij de commissaris-generaal en in de vragenlijst, door te stellen dat hij zich op de vragenlijst beperkte tot een "samenvatting" van zijn problemen. Ook dit betoog is niet dienstig, gezien verzoeker op deze vragenlijst geacht werd op autonome wijze de belangrijkste elementen van zijn asielrelaas aan te brengen.

Dat verzoeker tenslotte amper informatie kan geven over een stand van zaken in zijn dorp vlak na zijn vertrek niettegenstaande hij volgens zijn verklaringen nog minstens eenmaal per maand contact blijkt te hebben met zijn moeder relativeert op ernstige wijze de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Verzoeker voegde per aangetekend schrijven d.d. 8 januari 2013 een fotokopie bij van een niet nader benoemd stuk met vertaling en met een enveloppe. Nergens in het verzoekschrift, noch in het begeleidend schrijven, vindt de Raad enige duiding terug over het bijgevoegd stuk. Nog daargelaten de vaststelling dat het stuk slechts een fotokopie betreft waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht is het niet aan de Raad om op autonome wijze de relevantie na te gaan van bijgevoegd stuk dat door verzoeker op geen enkele wijze op voorliggende zaak wordt betrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om enig verweer te ontwikkelen tegen de betreffende motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker lijkt derhalve te berusten in de vaststelling dat er geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er zich actueel in zijn regio van herkomst, het district Puli Hisar, provincie Baghlan, een situatie van willekeurig oorlogsgeweld zou voordoen die het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade zou rechtvaardigen.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER